

Katy Regan

Exit

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Voorwoord

September 2008

Zodra ik die ochtend mijn ogen opendeed en de zon strepen licht door de blinden zag werpen op Martins gezicht wist ik dat dit de dag zou zijn. Ik draaide me om en bekeek hem. Zijn gezicht was ontspannen door de slaap, zijn hoofd lag half afgewend in het kussen en zijn mond stond een beetje open.

Dat was het dan, besloot ik, en de tranen stonden al in mijn ogen. Ik was aan het eind van dit verhaal gekomen.

Ik kon dit gewoon niet meer. Ik ging eraan kapot. En het was geen zachte dood die mijn gevoelens stierven, zoals in het nummer *Killing Me Softly*, maar een langzame en pijnlijke. Het zoog het leven uit me weg als een stel handen dat om mijn nek lag.

Ik stak mijn hand uit en streek zijn haar zacht (waarschijnlijk vanwege het schuldgevoel dat zou komen) uit zijn gezicht, dat klam was na weer zo'n hete zomernacht, zodat het overeind stond en zijn inhammen te zien waren. Ik had die inhammen zich zien verdiepen. Die groeiende V die een soort groeimeter was voor de veertien jaar die we bij elkaar waren. Soms had ik het gevoel dat mijn gevoel even snel wegtrok als zijn haargrens. Véértien jaar. Ruim een derde van mijn leven. Wist ik wat er zonder hem van mij moest komen? Door de zenuwen ging mijn hart tekeer.

'Gefeliciteerd. Fijne dag, schoonheid,' mompelde hij, nog half bewusteloos, waarna hij een zware arm over mijn borst liet vallen.

Ik slikte een brok weg. Het voelde alsof ik een mondvul droge bladeren moest doorslikken.

'Dank je,' wist ik uiteindelijk uit te brengen. Maar het was nu al een allesbehalve fijne dag.

De volgende keer dat ik in dit bed lag, zou ik er alleen liggen. Maar

wat ik op dat moment nog niet wist, was dat ik het technisch gesproken zou uitmaken met mijn verloofde, de man met wie ik over een maand zou trouwen, vanwege een cadeautje. Een cadeautje dat hij voor me had gekocht.

‘Kijk eens aan, jarige jet, een bosbessensmoothie en een eieren Benedict met – al zeg ik het zelf – viersterren-hollandaisesaus.’

Het is twee uur later (waarvan er een is gaan zitten in het perfectiëren van de hollandaisesaus), zodat ik word verscheurd door de mengeling van een zo lege maag hebben dat ik er boos van word, en me schuldig voelen omdat ik boos ben. Martin zet het dienblad voor me op het dekbed neer en gaat op het bed zitten. Hij trekt de ceintuur van zijn kamerjas van wafeldoek aan; gratis gekregen bij het Magimix-espressoapparaat dat we afgelopen kerst bij Boots hebben gekocht.

Ik kijk naar het hoge glas met het takje munt waarmee hij het liefdevol heeft gegarneerd, en dan naar zijn gezicht – het zo aangename, vriendelijke gezicht dat ik zo goed kende: de nette, smalle mond die diep wegviel boven de gulle kin die sprak van een man die vol *joie de vivre* zat en van de goede dingen des levens hield; de iets opkrullende neus waarmee hij rondneusde als hij dacht dat ik niet keek; ronde wangen waarin je wilde knijpen, en die kleine, altijd twinkellende donkere ogen, achter een schildpaddenbril, die een klein beetje te ver uit elkaar stonden, als van een schaap, maar die toch zoveel onwankelbare liefde uitstraalden dat het huilen me nader stond dan het lachen.

Ik dwong mezelf te glimlachen. ‘Dank je wel, liefje.’

‘Geen dank. Nou, wil de jarige jet haar cadeautje nu, terwijl ze haar ontbijt eet, of later?’

Martin sprak me graag in de derde persoon aan.

‘O, nu, denk ik.’

‘Goeie keus.’ Martin stak een hand diep in de zak van zijn kamerjas en haalde er een envelop uit met een lint eromheen. Martin was altijd goed in het inpakken van cadeautjes geweest, ongewoon goed voor een man, had ik altijd gevonden. Even voelde ik hoop opflakkeren: kaartjes voor de schouwburg, misschien? Een gezichtsbehandeling? Een cadeaubon van het John Lewis-warenhuis? Het maakte ook niet echt uit, omdat ik al had besloten dat ik het niet kon houden.

‘Toe dan, Caro, ik ben op van de zenuwen. Maak je het niet open?’ vroeg hij met glinsterende ogen.

Ik maakte met trillende handen de envelop open. Een vel papier met op de voorkant een afbeelding van een boom in volle herfstpracht.

‘Uw National Trust-gids,’ stond er in een ongeïnspireerd lettertype.

Een lidmaatschap voor het National Trust? Ik hield mijn adem in. Als het, nu bij tweeëndertig, een lidmaatschap voor het National Trust was, wat zou ik dan krijgen als ik veertig werd? Zakflacons voor hem en haar? Een dvd-box van *The Vicar of Dibley*? Jezus, ik stond op het punt met mijn vader te trouwen. (Als mijn vader een normaal type man was, en dat was hij niet.)

‘Vind je het leuk?’ vroeg hij, en hij kwam gezellig naast me zitten, terwijl ik de lidmaatschapskaart in mijn trillende hand hield. ‘Ik dacht: als we van huwelijksreis terugkomen en we in het weekend meer tijd hebben, kunnen we beginnen met de Statige...’

‘Natuurlijk vind ik het leuk!’ viel ik hem in de rede, en toen gebeurde er iets heel, heel vreselijks. Ik begon te huilen. Ik begon te huilen en kon niet meer ophouden.

Martin keek me geschrokken aan.

‘Caro, wat is er in hémelsnaam aan de hand?’ De lidmaatschapskaart was nu nat van de tranen. ‘Alsjeblieft, vertel. Wat is er in vredesnaam?’

En daar hield het op. Daar in wat het echtelijk bed had moeten worden. Martin, de enige man die ik ooit echt had gekend, die me ruim een decennium had liefgehad, die met me over kinderen krijgen had gepraat, die me had vastgehouden tijdens mijn talrijke huilbuien vanwege mijn negatieve zelfbeeld, die naar mijn jammerklachten over mijn ouders en mijn geschifte familie had geluisterd, die me op mijn best kende, op mijn slechtst en me desondanks meer dan wie dan ook ter wereld accepteerde, lag naast me en troostte me, strelde mijn haar.

En ik stond op het punt zijn hart in miljoenen stukjes te breken.

1

Begin juni 2009

Je zou kunnen zeggen dat ik in negen maanden nauwelijks verder gekomen ben met mijn leven, wanneer mijn zus van zeventien bij me op de stoep staat en ik op zondagmiddag thuis in mijn eentje dronken rondloop.

Als ik zeg: dronken, bedoel ik niet dat ik mezelf amper staande kan houden. Welnee! Dat zou vernederend zijn geweest. Het was meer een dronkenschap na twee flinke glazen wijn. Oké, waarschijnlijk was het een halve fles, versterkt door twee sigaretten en een restje uit een fles prosecco. Ik zou zeggen dat ik qua alcoholinname iemand er nog van zou kunnen overtuigen dat ik niet dronken was. Als ik niet stond te huilen. Of als ik de bewuste fles prosecco niet in mijn hand had gehad. Of als ik om vier uur 's middags niet op blote voeten in de deuropening had gestaan, in een trouwjurk met een diadeem op mijn hoofd.

Het had geregend, het was uren achter elkaar met bakken uit de hemel gekomen, maar nu brak de zon door, zodat de lucht oplichtte en de rij witte huizen achter Lexi en de bomen van Battersea Park – zo vol als roosjes broccoli in de zomer – er onwerkelijk uitzagen, als een toneeldecor.

Ze had een trolleykoffer bij zich met roze lippen erop en droeg een gouden legging, en een zilveren hoofdband in Griekse stijl over haar voorhoofd. In het glinsterende licht bedacht ik dat ze een mooie meid was geworden, een moderne versie van Wonder Woman, met haar jongensachtige kapsel en katachtige eyeliner. Maar ik moet eruit hebben gezien als een bruid die voor het altaar ernstige twijfels heeft gekregen.

‘Hoi, Ik ben het! Lexi.’

Dacht ze soms dat ik dement aan het worden was? Dat ik eraan herinnerd moest worden wie ik was voordat ze weer met me naar de kerk zou lopen, waar we zouden doorgaan met de bruiloft waar ik duidelijk voor was weggevlucht?

‘Sorry, kom ik ongelegen?’

Ik wilde met een hand tegen de deurpost leunen, maar zette hem ernaast, zodat ik voorover tuimelde en een vreemd, onbedoeld dansje op de stoep deed.

‘Eh... nee.’

‘Oké, ik zie alleen dat je...’ Ik was me ervan bewust dat ik stond te zwaaien, dat de bomen bewogen, ook al stond er geen wind ‘... eruitziet alsof je hebt gehuild. En je hebt een trouwjurk aan.’ Ik keek omlaag. Dat was niet gelogen. ‘En je hebt een diadeem op. En je hebt een lege wijnfles in je hand.’

‘Het is wel prosecco, hoor.’

Als die lege wijnfles er nu niet was geweest, en het feit dat mijn huis naar drank en sigaretten stonk en ik *Love Is a Battlefield* van Pat Benatar knalhard op had staan, denk ik dat ik me er wel uit had kunnen kletsen. Helaas had mijn trouwjurk een sleep van anderhalve meter, en kon ik niet doen alsof ik mijn avondjurk aanhad, maar zoals ik al zei: het effect werd versterkt door het feit dat ik dronken rondliep en het middag was.

‘En, hoe lang ben je van plan te blijven?’ We staan nu in mijn keuken en ik probeer zo luchtig mogelijk te klinken.

Lexi leunt tegen de deurstijl en kijkt om zich heen.

‘Eh, nou, ik dacht misschien de zomervakantie...’ zegt ze hoopvol.

De zomervakantie? Bijna sta ik te kokhalzen.

‘Wat? Je bedoelt de hele zomer?’

‘Eh, ja.’ Ze glimlacht. Ze heeft nog hetzelfde rozenknopmondje als toen ze een baby’tje was. Pruilend en engelachtig. Een echt Drew Barrymore-mondje. ‘Hoezo, ga je ergens heen?’

‘Nee.’

‘Mooi,’ zegt ze opgewekt, alsof het dan is geregeld.

Ze gaat aan de keukentafel zitten en neemt een handje pistacheenootjes. Vanbinnen voel ik de paniek toeslaan – het is toch best een beetje plotseling, nietwaar? Een beetje onverwacht. Ze is er nu een halfuur en ik heb niet het idee dat ik nu echt doorheb waarom ze hier eigenlijk is.

‘Luister, Lex...’ zeg ik zachtmoedig. Ze kijkt me met haar grote bruine ogen aan – er blinkt een zekere hoop in, zo onschuldig en vol vertrouwen dat ik me nu alweer vreselijk voel. ‘Ik vind het fantastisch als je een poosje komt logeren, maar je moet wel begrijpen dat ik een baan heb, een heel drukke baan. Ik ben de hele dag weg...’

‘Ik ben heel vindingrijk.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Ik ben het gewend om mezelf bezig te houden.’

Dat baart me zorgen.

‘Ik heb ’s avonds vaak dingen van mijn werk.’

‘Meen je dat? Cool. Mag ik ook een keertje mee?’

Ik zucht. Mijn maag verschrompelt als een mollusk in zijn schelp.

‘Of je helpen met je werk? Ik heb besloten dat ik zaken wil doen. De zesde klas is toch niks voor mij. Ik bedacht, omdat ik van schoenen hou, ik bedoel echt een pássie voor schoenen heb, dat ik schoenontwerper kan worden. Ik zou de schoenen hier kunnen ontwerpen, ik bedoel echt superfunky modellen, veel betere dan de troep die hier in de etalages staat,’ zegt ze met haar platte Yorkshire-accent. Ik ben het mijne zo’n beetje kwijtgeraakt, nadat iemand had gezegd dat ik klonk als Geoff Boycott. ‘Ik zou ze kunnen tekenen – tekenen is mijn beste vak – en de ontwerpen naar China sturen, en daar zit dan een team mensen dat ze zou maken. En dan zorg ik ervoor dat ze weer hierheen komen!’

Ze kijkt me aan alsof ze wil zeggen: ‘Ben ik even geniaal?’ en ik word overspoeld door een vreemd soort duizeligheid, alsof dit nu al onwerkelijker wordt dan ik aankan. Gelukkig klinkt er een geluid van een brullende leeuw. Haar mobieltje. Alweer.

Ze neemt op. ‘Yo!’

Dat zei ze de vorige keer dat ze opnam ook, dus ik neem aan dat het dezelfde beller is.

‘Ja, ja, ik ben er nu.’ Stilte. ‘Ja, hoor, het gaat prima met haar, ja, dénk ik...’ Ze kijkt me aan en grijnst verontschuldigend – dus ze heeft degene die ze aan de lijn heeft duidelijk wél over haar plannen verteld om hierheen te komen en om mij te ‘verrassen’. Alleen mij niet.

Haar stem klinkt nu zachter.

‘Ja, dat weet ik, Carl, ik weet het. Ik praat nog wel met hem.’

Problemen met het vriendje, dus?

Ze rolt met haar ogen en maakt blablagebaren met haar hand. Er valt een lange stilte, dan hapt ze naar adem en zegt: ‘Dat méén je

niet!’ hapt nog een keer dieper naar adem en zegt: ‘Hoezo, je bedoelt een écht permanent?!’

Na ongeveer vijf seconden en zonder dat ik een vorm van afscheid hoor, hangt ze op.

‘Wat is er gebeurd? Gaat alles goed?’

‘O, ja, hoor,’ zegt ze. Ze kraakt een pistachenootje tussen haar tanden. ‘Het was mijn vriendin Carly maar. Ze had haar haar laten verven en nu is het helemaal verknald.’

We zitten aan de keukentafel, ik nog in de trouwjurk en met het begin van een kater.

‘Dus, luister, over de zesde klas. Weet papa dat je niet van plan bent terug te gaan?’

‘Ja. Kweetniet. Kan me niet schelen. We praten momenteel niet met elkaar; mam en ik trouwens ook niet.’

‘Wat? Hoe bedoel je, jullie praten niet met elkaar? Bedoel je dat je met de trein naar Londen bent gekomen en dat je het thuis niet hebt gezegd? Lexi! Oké, ik ga nu papa bellen.’

Ik pak mijn tas en rommel erin, op zoek naar mijn mobiel, maar Lexi steekt haar hand uit en slaat op de mijne.

‘Caroline, alsjeblieft niet doen.’

Ze slaat haar ogen neer en kijkt me aan van onder haar zijdeachtige wimpers waar ik als tiener altijd zo jaloers op was.

‘Ga weg bij die tas, Caroline. Weg bij die tas, toe...’

Langzaam pakt ze me de tas uit handen, alsof ik een automutilator ben en de tas vol scheermessen zit.

‘Zeg het alsjeblieft niet tegen papa. Ze weten dat ik hier ben. Papa heeft me naar het station gebracht.’ Ze kijkt een beetje schaapachtig. ‘En hij heeft me het geld voor de trein gegeven. Hij heeft me ook wat zakgeld gegeven, voor de vakantie, snap je?’

‘O ja? En heeft hij er ook aan gedacht om, eh, mij hierover in te lichten?’

Ze trekt een gezicht.

‘Eh... ja. Maar volgens mij had je je telefoon uit staan.’

Ik wil net zeggen dat dat een bespottelijke smoes is, maar dan herinner ik me dat ik dat dat inderdaad zo was. Als ik me in zelfmedelijden wil wentelen, sluit ik alle communicatiekanalen af. Dan haal je er veel meer uit.

We zitten even in stilte om de tafel. Ik kijk de keuken rond, naar de

rommel – het margarinekuipje met de peuken erin, de lege wijnfles (met een peuk erin), het zusje dat zich van pistachenootjes bedient en meedeelt dat ze de zomer bij me doorbrengt. De hele zomer. God, wat heb ik de pest aan de zomer. Ineens word ik gegrepen door een ziekmakende paniekaanval, een soort hoogtevrees, alsof ik een vrije val maak.

Dan gaat Lexi's telefoon weer. Deze keer kijkt ze op de display en rent ze naar boven om de oproep te beantwoorden.

Te gek. Een verliefde tiener in huis.

Ik pak de vaste telefoon en bel papa. Hij gaat drie keer over voordat het antwoordapparaat aangaat. Als ze ertussenuit zijn geknepen naar zo'n yogavakantie op een of ander Grieks eiland, dan doe ik hem wat. Echt.

'Hallo, dit is de veilige thuisbasis van Cassandra en Trevor Steele. Ik ben bang dat we er even niet zijn, maar als je zo vriendelijk wilt zijn iets in te spreken...'

Dan: 'Halloooo!'

Tegenwoordig klinkt mijn vader alsof hij net van een jacht springt na een reisje naar de Cariben, zo extatisch klinkt hij.

'Ha pap, met Caroline.'

'Ha, liefste Caroline! Ik wilde je net bellen.'

'Aha, dat is mooi.'

Ik weersta de verleiding om een preek af te steken. Bij mijn vader heeft dat geen zin.

'Denk je dat je me kunt vertellen wat er aan de hand is?'

'Ach... Met Lexi?'

'Ja, pap. Met Lexi.'

'Weet je, lieverd, ik heb de hele middag geprobeerd je te bellen, maar je bent altijd zo onbereikbaar.'

(NB: drie seconden na het begin van het gesprek al emotionele chantage.)

'Ik snap het, dus je dacht: ik stuur haar gewoon vast?'

'Nee! Zo ging het niet. Luister, ik hoor dat je je opwindt...'

'O? Nou, zo opgewonden voel ik me niet.'

'Neem even een moment om je te ontspannen. Haal even diep adem. Wil je dat ik je terugbel?'

'Nee, met mij gaat het prima. Ik wil hier nu over praten.'

'Oké. Goed.' (Dramatische zucht.) 'Luister, lieverd, Lexi is... hoe zal ik het zeggen... in dit stadium "zoekende". Ze zit in een over-

gangsfase, en heeft zware innerlijke conflicten. Ze is de weg een beetje kwijt, de laatste tijd, en gaat de strijd aan met alles en iedereen. Het normale pubergedoe, maar er is ook een soort verdriet, een zoeken. Mama en ik hebben het gevoel dat er onvervulde behoeften spelen.'

Ik houd de telefoon even weg bij mijn mond en vloek stilzwijgend en hartgrondig.

'Pap, denk je dat je dat in gewoon Engels kunt zeggen?'

'Het komt erop neer dat ze heeft besloten... ' (zucht) 'Lex heeft besloten dat ze volgend jaar niet naar de zesde klas wil om haar diploma te halen.'

Nou, dat is een opluchting. Als ik hem zo hoorde, had ik eerder gedacht dat ze een genderoperatie wilde ondergaan.

'Het komt erop neer dat ze vorige maand is gaan spijbelen, sindsdien in huis heeft lopen pruilen en huilen, en heel vijandig doet. Je kunt je voorstellen dat haar moeder en ik ons ernstige zorgen maken en we dachten... Nou ja, eigenlijk was het Lexi's idee... Dat het goed voor haar zou zijn als ze wat tijd met jou doorbracht. Jij leidt zo'n interessant leven daar in Londen.'

'O ja?'

'En je bent altijd zo gedreven, je bent een carrièrevrouw, Caro. Je hebt je school afgemaakt, bent gaan studeren. Altijd alles zo goed gedaan. Je zou een fantastisch rolmodel voor Lexi zijn, die heeft momenteel gewoon wat sturing nodig. Dus ik nodig je uit om deze kans te benutten, Caro. Cass en ik nodigen je uit...'

'Ik hoef geen uitnodigingen, pap,' onderbreek ik hem, 'het is verdorie geen feestje.'

Hij maakt een geluid waaraan ik hoor dat hij als een bezetene tegen zijn hoofd tikt. Dat doet hij altijd als hij onder druk staat.

'Wat ik geloof ik wil zeggen, is: kun je met haar praten? Alsjeblieft, lieverd? Ze is ergens ontzettend door van streek, en er is iets gebeurd waardoor ze is gaan spijbelen, en zich helemaal terugtrekt...'

'Waarschijnlijk liefdesverdriet, pap. Ze is zeventien, op die leeftijd lijkt het dan alsof de wereld vergaat.' (Alsof ik er verstand van heb.)

'O, maar dat is het niet. Dat zie je verkeerd, want...'

Er klinkt een enorm kabaal als Lexi de trap af stamppt.

'Daar komt ze net aan.'

'Ik weet het. Ik zal ook met haar praten, maar... Wil je dat alleen voor me doen, Caro? Wil je even met je zus praten? Haar moeder en

ik willen niet dat ze haar leven vergooit. Zo krijg jij ook nog de kans haar beter te leren kennen, en het is een lieve meid. Een geweldige meid.’

Waarom praat hij nu ineens alsof hij in een aflevering van een soap zit?

‘Dat doe ik wel, pap. Tuurlijk doe ik dat. Nou, hier is ze...’

Ik hou Lexi de telefoon voor.

‘Papa. Volgens mij moet je even met hem praten,’ zei ik.

Lexi hangt uren aan de telefoon. Opgekruld als een kat zit ze in een poel van laat zonlicht en speelt met het telefoonsnoer. Terwijl ze praat, kijk ik naar haar, en ik moet toegeven dat ze heel mooi is. Ze heeft dik, zwart haar, zorgvuldig gestyled in een *out of bed*-kapsel, een mooi klein neusje – haar moeders neus, niet de haakneus van de Steeles die ik heb geërfd – en dan die ogen: wijd uit elkaar, chocoladebruin, met een streepje eyeliner om ze nog katachtiger te maken, en erboven net iets te zware wenkbrauwen, wat haar een natuurlijk exotische uitstraling geeft, alsof ze er belachelijk zou uitzien als ze zich zou opmaken.

Ze praat maar door met onze vader. Eerst hoor ik de gebruikelijke norske reacties en rolt ze met haar ogen met een ‘Ja, hoor, pap. Maak je er niet zo druk over.’

Maar dan wordt haar stem veel rustiger en zachter. De volgende keer dat ik kijk, rolt er een dikke traan over haar wang.

‘Weet ik, pap,’ zegt ze. ‘Ik weet dat dat is omdat je om me geeft... Tuurlijk zou ik het zeggen als er iets was. Je weet dat ik je alles vertel...’

Leugenaar, denk ik. Meisjes vertellen hun vader helemaal niéts. Ik tenminste niet, maar dat was omdat hij meestal zelf aan het woord was.

‘Maar er is niets, echt niet,’ gaat ze verder. Ze veegt haar neus af aan haar hand, en onwillekeurig voel ik een steek in mijn hart. Ook al gaat dit gewoon om een vriendje, ze is er kapot van, echt van de kaart. En ze spijbelt al die tijd al. Dan móét het wel erg zijn.

Uiteindelijk zegt ze: ‘Doe ik. Ik mis jou ook. Ja, ik hou ook van jou.’ Dan hangt ze op en kijkt me aan. Haar mascara is over haar wangen uitgelopen. ‘Jezus, moet je mij zien,’ zegt ze. Ze lacht door haar tranen heen. ‘Ik ben zeker net Casper het zielige spookje.’

‘Wil je erover praten?’

Ik zit nu naast haar.

‘Nee. Echt. Het gaat prima.’

‘Zeker weten?’ Ik stoot haar aan. ‘Misschien kan ik je wel helpen. Vooral omdat ik zo’n uitermate verstandig, gelijkmatig en volwassen iemand ben.’

Lexi kijkt me aan, zoals ik hier in mijn trouwjurk zit.

‘Ja, hoor!’ Ze lacht. ‘Dat dacht ik vroeger ook altijd van jou. Nu weet ik het niet meer.’

Er valt een stilte.

‘Maar goed,’ zeg ik, en ik leg uiteindelijk mijn hand op haar knie. ‘We komen er wel uit, oké? Jij en ik. Wat het ook is, we zorgen dat jij straks weer de oude bent.’

‘Oké.’ Ze snuift. ‘Dank je. Je bent heel lief voor me.’

‘Weet ik – mijn goedheid kent geen grenzen.’

‘Het komt wel goed, hoor,’ zegt ze. ‘Ik moest gewoon even weg uit Doncaster, om eerlijk te zijn, even weg van thuis.’

Dan laat ze haar hoofd tegen de verwarming rusten en kijkt me aan. Haar donkere ogen glanzen nog van het huilen.

‘En weet je,’ zegt ze, afwezig de stof van mijn trouwjurk strelend. ‘Het is niet zo erg als je gedumpt wordt. We worden allemaal wel eens gedumpt. Carly is net gedumpt, dus dan ben jij niet zo’n zielenpoot.’

Ik weet niet of ik moet lachen of huilen.

Pas als Lexi in bed ligt, doe ik wat ik de hele dag al wilde doen. Ik laat me op mijn kussens zakken, pak mijn notitieboek erbij – dat prachtige ding met zijn harde, gestreepte kaft – uit de la van mijn nachtkastje en begin nieuwe onderwerpen op te schrijven.

To do:

KLEINE DINGEN

*Iets maken met quinoa

Wenkbrauwen epilieren

Logeerkamer schilderen

Fotoalbums ordenen (fotohoekjes kopen)

* Lekkende kraan laten maken

Belangstelling tonen voor plaatselijke cultuur: komend weekend: tentoonstelling van interessant klinkende Duitse kunstenaar in The

Pump House Gallery. (Toby komt? Uitgesloten. Shona en Paul? Misschien. Martin? Hoogstwaarschijnlijk. Morgen bellen.)

Leren hoe de iPod werkt die ik nu sinds kerst heb. Gewoon doen!

*3 x 12 squats en 3 x 12 sit-ups doen voor ik ga slapen (morgen beginnen)

GROTE DINGEN

Elk weekend twee uur administratie doen. Geen smoesjes!

Elke dag iets voor mezelf doen, iets ontstressends, al is het maar ademen (alleen, concentreren op adem, niet gewoon ademen), tien minuten lang.

Werk: alles naar een hoger plan tillen. Twee nieuwe klanten per week binnenhalen.

Z.S.M. UITZOEKEN WAT ER MET LEXI IS!!! Het oplossen. Daarna z.s.m. terugsturen naar Doncaster.

Maakte maar een grapje over dat laatste. Min of meer.